

Jsem měla v plánu pokračovat zdárně ve svém cihlovém projektu.

Enemže z technologických důvodů na to v podstatě nedošlo. Tu trošku, co jsem stihla udělat, než se Brtník pustil do vrtání a vybrušování děr na kabely a odpady a zásuvky a vypínače, tak ta se nepočítá. Je to děs. Nejdřív bouráte a vyvážíte bordel, pak vysekáváte a vyvážíte bordel. Pak se konečně staví, aby se pak heeeergot zase bouralo a vysekávalo do těch krásných a nových zdí a vyvážel bordel. No ale asi to bylo lepší, že na mou misi vlastně nedošlo, protože jsem se z venčení vrátila stejně zničená, jako jsem zničila ohaříky.

Bylo krásně, krásně. Já jsem i lákala Brtníka, ať si uděláme tu dovču ještě, ať jde s námi, ale s workahúlikem je někdy těžká řeč. Nenene práce volá. Aspoň teda, že více-méně plní to, co si sám zadal. Že v šest šmidra a padla a jde se umýt a už nic nedělá a nechá se obsluhovat s jídlem a pochutinama. A že mě nechá nanosit to uhlí. Teda takhle nechá.... musím ho nanosit vždycky, když je zabraný do práce, aby neviděl. Drapnu vždycky uhláky a mastím s nima to uhelny. Tam co nejrychlejš naházím to uhlí a snažím se moc nedejchat, páč jako vono to moc dobře čeku nedělá. A pak to vláčím přes dvůr honem do Domečku (hahahahááá, honem ☐, voni jsou ty plný uhláky dost jako těžký a navíc ve sněhu a s kopečka.... ☐).

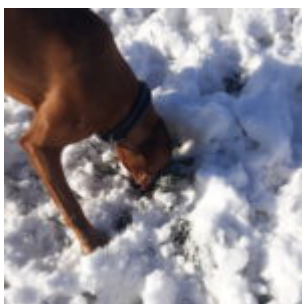
No, takže na pláň, louky a do lesa jsem vyrazila sama. Teda sama.... sama s ohařema a s naditým batohem. Jablka, mrkev a oříšky jsem vlekla. Aaaa taky aportíky droníky. A hlavně, a hlavně!! Dvě suprdrupr nový krmítka na lojový koule. Nechci už kupovat lojofky v sítkách, páč ble - zase plast. Takže jsem si koupila za šedesát káčées tři zásobníčky na lojovky v Hornbachu. Jedno jsem pověnovala Brtníkovi, kterej ho umístil na svý ranní procházkový trase a dvě jsem si nechala. Stejně jako minule byly všechny sítky prázdný a v křoví to festovně čířikalo. "Poočkejte pernatci, něco vám nesu, supr novinka bude!" sdělila jsem tomu koncertnímu tělesu, co vyřvávalo ve větvích šípků a bezinek. Sebrala jsem sítky a umístila krmítka. Nejsou ani vidět. A i kdyby se tam, kudy chodím já, vyskytl nějakej tydýt, kterej by to nutně potřeboval ukradařit, tak ať mu nejdřív ruka upadne, ale mě to nezruinuje. S jarem to zase seberu, když to tam bude a uskladním na příští sezónu.

Vyfunět tentokrát přes les ke krmelci byl výkon. Batůžek mě v tom hojně napadaným sněhu mojí cestu ani krapánek neusnadňoval. Dosápala jsem se nahoru a celou svou zásobu nasypala do krmelce. Nešetřila jsem, bylo toho fakt hodně. Oříšky jsem měla tentokrát naše

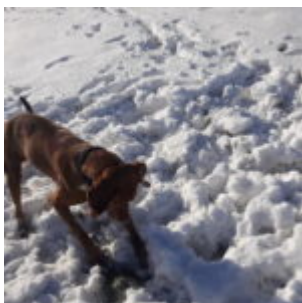
- místní, použila jsem sítku od cibule a nasypala do ní vlašáky. "Si dejte holky veverčí." popřála jsem jim v duchu. Z minulý dávky už tam zbyly jen rozinky a ty časem taky zmizí, to vím.

My taky zmizli od krmelce hnedle obratem. Ať tam moc nerušíme. A zamířili jsme mladou bučinou dolů na louky. Chtěla jsem hlavně jen tak jít a kochat se, enemže to by ček musel mít pekinéze a ne ohaře, že jo. Takže to zase stejně skončilo tím, že jsem vytáhla ty aportíky droníky a blbli jsme si s nima chvílku pod lesem. Tak jsem se kochala aspoň mezi házením a.....ano vykopáváním. Nad hlavou nám zakroužil dravec. Je takovej hodně světlej, už jsem si ho tady - myšleno nejen u Domečku, ale tady obecně v tomhle kraji-všimla několikrát a nejsem schopná vyzvědět, kdo to jako je. Nejlíp mi z toho vychází nedospělá káně lesní, ale..... nevím, ta hlava mi přišla víc kulatější a ptáka opravdu hodně do bíla. Doteď jsem nikdá takovýho fógla neviděla. Je ale pravda, že jsem nikdy neměla možnost ho pozorovat déle, jen jsem kolem něj vždycky projela v autě a nebo se kolem mihnul on. Třeba na to jednou přijdu.

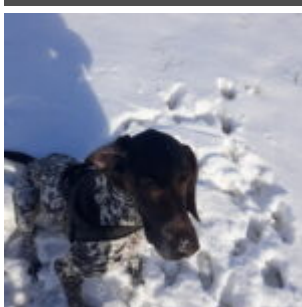
Prozatím jsem svědomitě plnila svůj úkol a pořádala ohařský zábavičky. Pak jsem zavelela: "Halt a dost, upadnou mi haxny a ruce, děte dělat psy!" Tak si šli čmuchtat a počítat myše. Počkala jsem si, až se pořádně začtou a pak uuuuuutykalááááá, co mi nohy a sníh dovolil. Netrvalo dlouho a uuuuž mě štvali vobá. Rumíček nejdřív, páč ten si mě pořád hlídá, Tali se přidala vzápětí. Takhle jsme si štvanci několikrát stříhli a to už jsme se dostali na poslední louku před úvozovou cestou. A tady jsme si dali pauzičku a já jen tak stála a nechala ohařiska, ať si dělaj co chtěou. Výsledek vidíte tady.

Myško, myškooo?

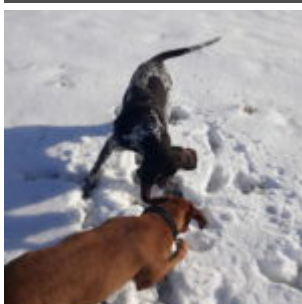
Že tady přebýváš?

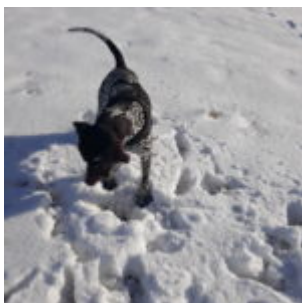
A já nemám ňyc ☐

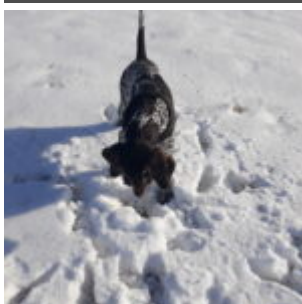
Tak pocém, tady hele!

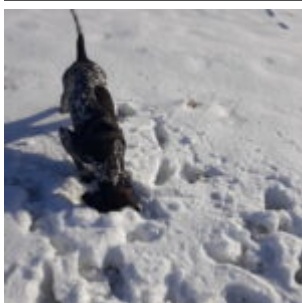
Tady, tadyy, jak vokazuju, koukej!

Jako tady?

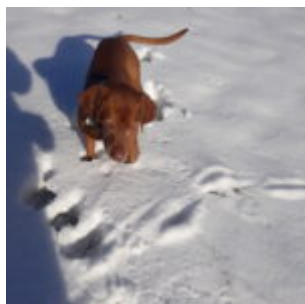

A..... dyk tam ňyc neňy?

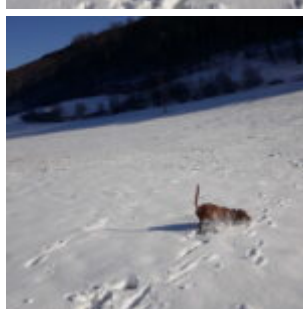
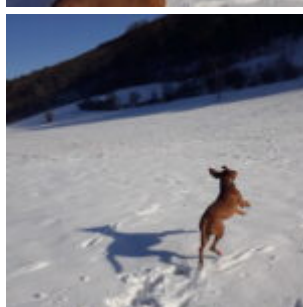
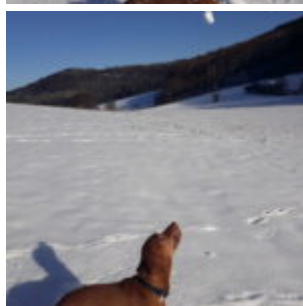
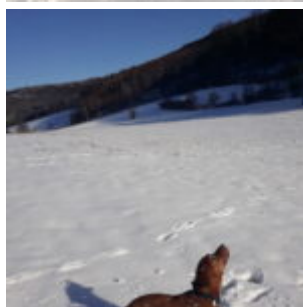
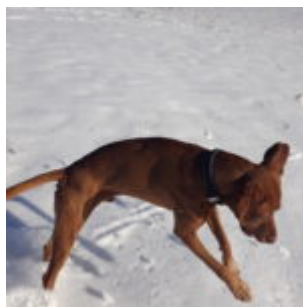

A jooo, fakt tady je!

A protože Rumoušek je pejsek čínorodej, tak po chvíli se dožadoval, ať se zase zapojím, tož jsem mu házela sních a sněhový hroudy, ať si skáče, šťastnej jako ta blecha.

V sobotu

V sobotu

Pak už jen oba spokojeně řapali úvozem nahoru a uuuž jsme byli na naší louce a za chvíli u Domečku. Tam ohařící odpadli na pelíšky, když si předtím zahřáli pupíky teplou syrovátkou, stejně jako Mourís, kterej dorazil chvíli po nás. Chystala jsem se vrhnout na ty cihly, ale protože bylo stále bouráno a prášeno a hlučeno, zakázal mi Brtník vstup. A tak jsem nečekaně nabytého času využila k tomu, že jsem ukuchtila lívance ☺, uvařila čaj s medem a citrónem a vytvořila tak aspoň domácí pohodičku, až ten šílenec přijde.

Když přišel, měla jsem za to, že dorazil nějaký strarej pán, kterýho neznám. Byl pokrytej stavebním prachem tak, že by od vteřiny mohl vystupovat nějaký reklamě jako mívá Hornbach ☹☹. Každopádně poté, co se osprchoval, přišly lívance docela vhod. A ohařící byli tak vyřízený, že si ani nepodali žádost, že by rádi taky ochutnali ☺.